

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1250/2022
23.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Наташе Радевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.631/21 од 06.05.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.288/22 од 12.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 23. новембра 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Наташе Радевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.631/21 од 06.05.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.288/22 од 12.09.2022. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К бр.631/21 од 06.05.2022. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело јој је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећена ББ упућена је на парнични поступак, ради остваривања имовинско правног захтева.

На основу члана 261. и 264. ЗКП, окривљена је обавезана да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу на име трошкова кривичног поступка износ од 23.795,38 динара, те да оштећеној ББ на име заступања од стране адвоката исплати износ од 90.375,00 динара, све у року од 15 дана од дана праноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.288/22 од 12.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.631/21 од 06.05.2022. године, потврђена, док је жалба окривљене АА, одбачена као неблагоприятна.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Наташа Радевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона, с тим што из образложења произилази да указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на повреду члана 441. став 4. ЗКП, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и одлуку о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену пресуду и наложи том суду поновно одлучивање о жалби окривљене, или да побијане пресуде укине или преиначи и окривљену ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и на повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву не опредељује конкретно учињену повреду кривичног закона, а из образложења произилази да је захтев поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Наведена повреда је, према наводима захтева, учињена на тај начин што је за постојање кривичног дела из члана 278. став 5. КЗ, као последица овог облика кривичног дела, нужно наступање конкретне опасности за живот и тело неодређеног броја људи, а не само једне особе, па како је у конкретном случају окривљеној стављено на терет да је њен пас ујео само оштећену ББ, то у радњама окривљене не стоје битни елементи кривичног дела због ког је оглашена кривом.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Радња извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. КЗ обухвата два основна облика изазивања опште опасности, и то опште опасном радњом

или општеопасним средством, а дело је довршено наступањем те опасности за живот или тело људи или за имовину већег обима, при чему је потребно да су инкриминисане радње учињене из нехата.

Изреком првостепене пресуде утврђено је да је окривљена АА, у стању урачунљивости и свесна забрањености дела, општеопасном радњом и средством изазвала опасност за тело људи, на тај начин што није обезбедила простор терасе и, оставивши сувише дугачак поводац на псу, који је знатно дужи од дужине њене терасе, пустила свог пса мешанца ретривера да изађе са терасе, притрчи и уједе оштећену ББ у пределу натколенице десне ноге, док је пролазила кроз заједнички пролаз непосредно поред терасе и куће окривљене заједно са ВВ и њеним супругом ГГ, иако је била свесна да својом радњом може учинити дело, али олако држала да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, а услед чега је оштећена задобила лаку телесну повреду“.

По налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела због ког је окривљена оглашена кривом, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. КЗ, имајући у виду да из изреке јасно произилази да је окривљена у стању урачунљивости, општеопасном радњом и средством изазвала опасност за живот и тело свих људи који су пролазили кроз заједнички пролаз поред њене куће, те да је критичном приликом наступила апстрактна опасност за оштећену ББ, ВВ и њеног супруга ГГ, који су пролазили овим пролазом, а затим и конкретна опасност за оштећену ББ, коју је пас окривљене ујео и нанео јој лаку телесну повреду.

Стога се неосновано захтевом браниоца окривљене указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Истим захтевом указује се и на повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, и с тим у вези истиче да је „потпуно погрешна“ одлука првостепеног суда у вези са обавезом окривљене на оштећеној плати досуђени износ на име заступања од стране адвоката.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП ЗКП прописано је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка.

Одредбом члана 261. став 2. тачка 8) ЗКП прописано је да трошкови кривичног поступка обухватају нужне издатке оштећеног и његовог законског заступника, као и награду и нужне издатке његовог пуномоћника.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, то је по оцени овога суда првостепени суд правилно поступио када је окривљену обавезао да накнади трошкове кривичног поступка оштећеној ББ на име заступања од стране пуномоћника – адвоката у износу од 90.375,00 динара, па се поднетим захтевом неосновано указује да је правноснажна пресуда донета уз повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене одбачен је као неодољив, из следећих разлога:

Бранилац окривљене у поднетом захтеву указује и да је правноснажна пресуда заснована и на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати, што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Међутим, у захтеву се не наводи у чему се ова повреда закона састоји, односно на којим незаконитим доказима је заснована правноснажна пресуда, већ се с тим у вези полемиче са оценом суда о валидности исказа сведока ВВ и истиче да постоји вишедеценијски сукоб између окривљене и ДД, оца сведока ВВ.

Поред тога, истим захтевом указује се на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да је изрека пресуде неразумљива, а разлози противречни изреци, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, указивањем да у конкретном случају није „урађен потребан увиђај на лицу места“, да током поступка није утврђена дужина ланца којим је пас био везан, уз закључак да је првостепена пресуда заснована на непотпуно и погрешно утврђеном чињеничном стању.

Најзад, у захтеву се истиче да је нижестепеним пресудама донета „погрешна одлука о кривичној санкцији“, којим наводима се указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како наведене повреде закона (погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа, те повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2) и 441. став 1. ЗКП) не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члан 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић